

regiment, hvor de har staaet lige siden sidste Foraar, og man maa regne med, at de mindst koster Staten 90 Øre pr. Dag. Her vil der kunne spares ca. 10,000 Kr. aarlig; trækker vi det Beløb fra, og gaar vi yderligere ud fra, at Hestenes Tjenestetid vil blive længere, tror jeg ikke, man behøver at tale om, at Udgiften vil blive synderlig forøget.

Det ser ud til at være Meningen, at man, naar en Fodervært har haft en Hest i en vis Aarrække, vil overdrage ham Hesten gratis. Jeg forstod Ministeren saaledes, at det vilde ske, naar vedkommende havde haft Hesten i 8 Aar. Jeg beklager dette i høj Grad. Det er, som sagt, det rene Lotterispil. Den ene faar flere Hundrede Kroner forærende, medens den anden ingenting faar, idet hans Hest ikke er mere værd end en Hund, og det er ganske urigtigt.

Zahle: De Eksempler, som den højtærede Justitsminister fremdrog — det blev ikke angivet, hvem det ene Tilfælde angik, hvad den højtærede Justitsminister vel ogsaa daarligt var i Stand til at sige paa Grund af Sagens Beskaffenhed —, er jeg ikke i Stand til at kontrollere; men indtil det modsatte bliver mig bevist, gaar jeg ud fra, at der i disse Tilfælde kom til at foreligge en særlig Bevilling, ifølge hvilken Appellen fandt Sted, og det er noget andet end at udøve den almindelige, normale Appellationsmyndighed, efter at Dommen er eksekveret. Jeg siger med det ærede Medlem fra Søby (Pinstrup): Sæt, at de to Rekrutter var blevet hængte, og Dommen saa appelleret, og det viste sig, at de slet ikke skulde have været hængte, men var ganske uskyldige, hvad Mening vilde der saa være i Appellen?

Justitsministeren (Bilow): Jeg vilde finde, at der i det paagældende Tilfælde ikke alene var Mening i, men at det var en nødvendig Retfærdighedsakt at appellere Dommen, om ikke for andet, saa af Hensyn til de paagældendes Eftermæle. Hvis det virkelig blev konstateret, at de to Mennesker var uskyldige og oven i Købet var blevet dømt for en Forbrydelse saa graverende, at de var blevet dømt fra Livet, vilde jeg næsten finde, at man i saadanne Tilfælde nødvendigvis maatte appellere Dommen for at faa den kasseret ved Højesteret, om end Sagen, naar de var hængt, ikke vilde have saa megen Interesse, og der da kunde være Vanskeligheder; men man burde igennem disse

paa en eller anden Maade. Hvis det kom frem, at der f. Eks. ved Kriminal- og Politiretten var blevet afsagt en Dom, om hvilken man altsaa maatte gaa ud fra, enten efter, at nye Oplysninger var fremkomne, eller blot ved at læse den igen, at den var positiv urigtig, saa kan jeg, selv om den paagældende havde akkviesceret ved Dommen og havde udsonet den, virkelig ikke indse, hvad der skulde forhindre Justitsministeriet i at indanke den paagældende Sag. Jeg vilde i hvert Fald i saa Tilfælde udstede en almindelig Aktionsordre og beordre en Højesteretssagfører til at møde og forelægge Sagen for Højesteret, for at det Justitsmord eller den Justitsfejltagelse, der var blevet begaaet, kunde blive redresseret. Jeg vilde anse det for min simple Pligt, og jeg kan ikke indse, hvad der skulde forhindre mig i at gøre det.

Parkov: Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) udtalte, at jeg, da jeg havde Ordet, havde afvist enhver Forbindelse mellem Sygdommen og Føden. Dette er ikke rigtigt. Jeg har netop sagt, at de Undersøgelser, der er foretagne, alle har givet et negativt Resultat, saa at det ikke har været muligt at sige, hvorfra Sygdommen stammer, men at det ikke var udelukket, at den kunde stamme fra Føden. Jeg har altsaa ikke afvist enhver Forbindelse. Jeg fastholder for øvrigt i eet og alt Rigtigheden af, hvad jeg sagde før, og vil blot, da det ærede Medlem henviser til et Skrift, tilføje, at jeg betragter det som ganske afgjort, at Sygdommen under alle Omstændigheder ikke skyldes den Sild, der blev serveret om Onsdagen, da Sygdommen først optraadte om Lørdagen og senere. Man var fra alle Sider enig om, at der var Aarsagen til Sygdommen ikke at finde.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister udtalte før, at man kunde tænke sig den Situation, at Brevduer var det eneste Meddelelsesmiddel, vi havde mellem de danske Landsdele. Hvis vi skulde komme i en saa ulykkelig Situation, tror jeg, det var komplet ligegyldigt, om vi havde Brevduer eller ikke, for saa var Danmarks Skæbne sikkert afgjort. Jeg betragter det nærmest som Sport og Ødselhed at udgive 1,000 Kr. i dette Øjemed. Det er noget lignende som det, Højre i sin Tid var inde paa, at vi skulde have et Korps af Krigshunde; det holdt man den Gang paa var aldeles uundværligt. Man maatte have